

EL CERCLE

de Gemma Brió

29.06.2015

Obra de teatre per a dues actrius

Actriu 1 entre 35 i 45 anys farà el personatge de Marina

Actriu 2 entre 50 i 60 anys farà els següents personatges:

Metro

Romanesa

Mòbil

Treballadora del metro

Farmacèutica

Treballadora de La Caixa

*Antònia Puig (Treballadora del dep. d'origens de la
Generalitat)*

Treballadora de la Funerària

El Cercle

de Gemma Brió

1. LA ROMANESA

MARINA – Hola. Em pot posar amb Antònia Puig del departament de Recerca d'orígens, si-us-plau? *(pausa)* L'extensió? no, no la sé. *(pausa)* D'acord. *(pausa)* Hola, sóc la Marina Sala...*(pausa)* I Busquets, sí, sí... hola... Perdona, és que estic al metro i potser es tallarà. Acabo de sentir el teu missatge i... *(pausa)* Sí... *(pausa)* sí... *(pausa)* Però és urgent que vingui avui? *(pausa)* Heu trobat la meva...? ahà

METRO – *(veu del metro)* Pròxima estació, Clot. Enllaç amb línia 1, rodalies Renfe i altres línies de Renfe

MARINA – Sí, sí, ja ho entenc, teniu la informació dels meus orígens... *(pausa)* No, com que em vau dir que m'enviaríeu una carta i em donaríeu hora i... *(pausa)* És excepcional... ahà...requereix que estigui present...ahà...

ROMANESA – Seniore y seniore, mi marido ha muerto, tengo diés hijo y bebé de sinco mises, no tingo leche para darle di comer, si mi puede ayudar con ayuda. Muchas grasia. Muchas grasia.

MARINA – Perdona és que no et sento bé...

ROMANESA – Mis ninio y yo istamos solos y mi bebé yora todo día y mi hijo de sinco anio pregunta dónde istá papá y yo no sé qui disirle seniore y seniore porque mi marido ha muerto ¡Grasia senior Dios le bendiga!... *(a partir d'aquí les repliques es trepitgen)*

MARINA – Sí, sí, sí que puc venir, sí, de fet ja estic venint, ja sóc al metro, però...

ROMANESA – Mi bebé yora y yora porrrqué no tiene leche, mi bebé parra tomar

MARINA – Com? És que no et sento...

ROMANESA – *(a Marina)* Seniora! Seniora! Seniora!...

MARINA – *(al telèfon)* Què?

ROMANESA – Seniora! Seniora!... *(la toca)*

MARINA – *(se sobresalta. A Romanesa)* Què, què passa?

ROMANESA – Perdone seniora...

MARINA – *(al telèfon)* Sí, sí perdona, no, no, no, no parlava amb tu...

ROMANESA – *(A Marina)* Ista maniana he ido al mercat di Santo Antonio y he vendido chaqueta di mi marido...

MARINA – *(a Romanesa)* Sí, ja, ja, ja...

ROMANESA – y mi hijo prregunta cómo si vestirá papá para buscar trrabajo...

MARINA – *(al telèfon)* Sí, sí, digues, digues...

ROMANESA – y yo li digo que papá ya no nississita buscar trrabajo porque tiene trrabajo muy bueno, muy bueno

MARINA – *(al telèfon)* Però no em pots avançar res?

ROMANESA – y mi hijo dise, echaran a papá di trrabajo muy bueno muy bueno porr mi culpa

MARINA – *(A Romanesa)* Perdoni, és que estic parlant per telèfon, eh...

ROMANESA – Perdona, *(parlant-li més fluix)* mi hijo dise que papá istá infadado porque mamá ha vindido chaqueta y papá no vuelve y tindremos que pidir metro otra ves porr mi culpa...

MARINA – *(al telèfon)* Sí, sí, estic tranquil.la, és que estic al metro i no... Mira, ja... ja sóc a Encants, eh, en deu minuts sóc aquí sí... sí, sí... Si, fins ara, fins ara... *(penja el telèfon)*

ROMANESA – Y mi bebé todo rato yora y yora y nississita leche y yo no tengo leche parra mi bebé parra tomar, si mi puede ayudarr con mi bebé, seniora, le doy mi bebé seniora...

MARINA – Què?

ROMANESA – Le doy mi bebé seniora...

MARINA – No, no, no, què dius?

ROMANESA – ...tenga, tenga mi bebé seniora (*li intenta donar el nadó*)

MARINA – No, no, dona, no...

ROMANESA – ...yo volveré, seniora

MARINA – No, no, no pot ser, no, no...

ROMANESA – yo volveré, si mi puede ayudar con ayuda, seniora

MARINA – No... Sí! sí, sí, una ayuda sí, i tant, pero esto, no...

ROMANESA – ...tenga, tenga mi bebé, dele leche seniora, yo volveré, yo volveré...

MARINA – No, no, pero cómo que volverás?

ROMANESA – Sí, sí, senhora, tenga mi bebé, usted lo cuidará, nississita leche, usted tiene leche para mi bebé, no? (*mirant-li les tetes*)

MARINA – No, no, lo siento, yo no tengo leche! (*tocant-se les tetes, riu nerviosa*) Yo no...

ROMANESA – Usted tiene nivera?

MARINA – Sí, claro que sí, pero no...

ROMANESA – Si usted claro qui sí tiene nivera, usted claro qui sí tiene leche, tenga mi bebé, senhora

MARINA – No, no puedo, lo siento, no puedo...

ROMANESA – Usted tiene ninio?

MARINA – No, no tengo niños...

ROMANESA – No tiene ninio?

MARINA – No, no, pero es que yo no quiero... es mi opción de ...

ROMANESA – ¡Oh, no istá bien! Ninio son alegría di vida. Tenga, un ninio, tenga mi bebé dele leche, senhora, yo volveré, senhora

MARINA – No, no, es tu bebé, mujer, no puedes dejar a tu bebé con una desconocida

ROMANESA – Usted no es desconocida senhora, usted es conocida!

¿Usted es de aquí?

MARINA – Sí...

ROMANESA – Aquí todos se conocen, aquí todos son conocidos.

¡Usted es del club!

MARINA – ¿Qué club?

ROMANESA – El Fútbol Club Barcelona. ¿Usted es de Barcelona?

MARINA – Sí, pero a mí no me gusta el...

ROMANESA – ¿Usted es del sur o del norte de Barcelona?

MARINA – ¿Cómo?

ROMANESA – Tan si val don venim! Del sur o del Nord

MARINA – *(riu)* No, no vol dir de Barcelona, no ... es refereix al sud o el Nord del...

ROMANESA – Barça is molt més cun club! ¡Usted is del club!

MÒBIL - *(xiulet de Missatge al mòbil)*

MARINA – Perdona, eh *(llegeix el missatge del mòbil)*

MÒBIL – (*missatge del mòbil*) Movistar per Nepal, 1,2 milions de persones necessiten ajuda urgent. Envia AYUDO al 28003 i dona 1,20 euros

MARINA – Un euro amb 20?

ROMANESA – ¿Cómo si llama usted?

MARINA – Marina Sala

ROMANESA – Usted is dil club! Usted is conosida! Yo volveré, seniora.

MARINA – ¡No, no, mujer, no puedes hacer esto, tú no sabes si yo lo cuidaré bien!

ROMANESA – ¿Usted tiene casa? ¿Sí o no, seniora?

MARINA – Sí, claro, pero no...

ROMANESA – Pues lo cuidará bien, seniora, no se preocupe seniora, si usted tiene casa lo cuidará bien, seniora

MARINA – No, pero yo también estoy en el paro, no te creas, para los de aquí tampoco es fácil

ROMANESA – No, no is fásil, pero usted tiene casa, usted tiene nivera, tiene baniera?

MARINA – Sí, pero no...

ROMANESA – También tiene baniera!

MARINA – Sí...

ROMANESA – baniera, nivera (*riu del joc de paraules*) a veses mi confundo!

MARINA – No, pero es muy pequeña y es mejor ducha, o sea que no...

ROMANESA – Sí, is mejor ducha pero usted tiene baniera! Tenga mi ninio, seniora, lo puede baniar, seniora. Ai! Pròxima estació Sagrada Família enyàs amb línia 5.! Sagrada Família! Tenga mí bebé, seniora, dele leche, seniora, lo puede baniar, seniora, yo volveré, yo volveré, adiós seniora! (*la Romanesa li dóna el nadó a la Marina i se'n va*)

MARINA – ¡No! ¡Pero si no sabes dónde vivo! ¿Dónde me encontrarás? ¡Ei, pero qué haces? Estás loca! ¡Eh! ¡Señora! ¡Señora!

METRO – pi pi pi pi (*So de tancament de portes*)

MARINA – (*al públic*) Està sonada! Està sonada! ... no sé perquè ho ha fet... (*al nen*) Ei, ei, ei... ssst... no, no, no ploris, eh, maco, no

ploris... *(pausa)* I ara què?... Ta mare tornarà o què?... Creus que
tornarà? Però on tornarà?... Ssst! No ploris, va no ploris. Vols llet,
no?... No ploris, va que tothom ens mira!... No tinc llet, jo. Ho
sento...però jo, jo... jo no tinc llet... *(cap al públic)* Aquí tothom mira
però ningú diu res, no et fot!... Ssst, no ploris, no ploris...*(canta una
cançó de bressol però li fa massa vergonya i ho deixa córrer)*
Bueno...millor un conte, no? a veure... eeeeeh... a veure...*(se li
acut un conte)* Ah, sí, sí... en Takua...

*(comença a explicar el conte amb molta vergonya i es va animant
mica en mica, però és evident que no ha explicat mai cap conte a
un nen)* A veure... En Takua era un nen congolès, vale? un nen,
com tu... bueno... ell era negre, congolès... del Congo, saps? i cada
dia travessava la selva per anar a l'escola – la selva? és com un
bosc molt gros, com... no sé... com el Montseny... no... com el
Pirineu! això... però més, saps? allà hi ha tigres, micos, panteres, i
aquesta mena d'animals, saps? I l'escola estava molt lluny, com a
30 km o així, vale? però en Takua estava content perquè li
agradava anar a l'escola i tot això, saps? Un dia quan en Takua va
tornar a casa es va trobar a la seva mare cuinant -allà les dones
estan a la cuina i els homes al camp... bueno, com aquí... - i li va
preguntar on era el seu pare, i la seva mare li va contestar que el

seu pare estava treballant. Però en Takua li va dir a la seva mare
(fent veu de nen amb una mica de vergonya) – Mare, mare, el pare
no és al camp, la feina del pare és al camp! - I la mare li va explicar
que el pare se n'havia anat a buscar feina a les mines de l'est, per
culpa de la sequera... –la sequera és quan no plou...i tot està sec i
no creix res. A l'hort vull dir, ni enciams, ni tomàquets ni res de tot
això, saps? -

MÒBIL - *(xiulet de missatge al mòbil)*

MARINA – Espera un moment. *(llegeix el missatge del mòbil)*

MÒBIL – *(Missatge del mòbil)* Cada vegada som més metges a
Assistència. És una sort tenir l'Hospital de Barcelona només per a
nosaltres. Hi tenim alguna cosa més que medicina. Valors propis.
És un orgull ser diferents. Assistència Sanitària.

MARINA – Bueno... Seguim. Doncs res, que en Takua va plorar
molt perquè estava trist perquè volia el seu pare i va decidir anar a
les muntanyes de l'est a buscar-lo i va passar per moooltes
vicissituds. Vicissituds ... eeeeh... com en Marco quan buscava la
seva mare de Los Apeninos a los Andes, saps? Bueno, tu no ho
saps perquè ets molt petit i això són uns dibuixos que feien fa molt
de temps... *(se'l mira bé)* sí que ets petit, sí... quan deus tenir?
setmanes? dies? Ara et portaré a algun lloc, eh, no pateixis que ja

trobarem un lloc per tu, perquè la teva mare... no sé ... Bueno, tranquil, eh, no ploris que la trobarem, vale? Tranquil, tranquil! No ploris. No tinc llet, jo... No ploris, maco....

METRO – (*veu del metro*) Pròxima estació, Monumental.

MARINA – (*per distreure el nen*) Mira, Monumental! aquí és on hi ha la plaça de toros, els toros, els toreros, ole, ole, i tot això, saps?... va, seguim... Total, que en Takua al final, va trobar el seu pare... però el pobre home estava fatal, perquè es veu que estava en una mena de mines, que no són ni mines, que són uns forats que fan al terra, per treure el coltan – el coltan... és un mineral. O sigui, una pedra... que treuen de sota terra per fer mòbils... (*es mira el seu mòbil. Pausa breu*) Sí. sí, sí, mòbils... i coses així...- Bueno, doncs aquests forats es veu que s'enfonsen molt fàcilment i que cada dia se'n moren uns quants. I aleshores en Takua va dir (*fent veu de nen*) Pare, pare, torna a casa que la mare i jo et trobem a faltar! - Però es veu que el pare devia tants calers a les màfies que organitzen el cotarro – el cotarro, vull dir, el negoci, vale? el tema aquest de les mines – que en Takua es va haver de quedar a treballar amb el seu pare. I encara va guanyar uns quants calers perquè es veu que era bo, en Takua, fent la feina, perquè al ser petit, com tu... -Bueno, ell no era tan petit com tu però deu ni dó-

doncs en els forats de les mines hi cabia molt bé... I res, que van viure uns quants anys allà, a les mines, fins que es van morir. El pare de malaltia desconeguda i en Takua va quedar allà. Enterrat. En un dels forats.... *(es queda pensativa)* Sí, sí... *(pausa)* per fer mòbils i coses així... *(pausa)* és un documental que vaig veure fa poc...

METRO – *(veu del metro)* Pròxima estació Tetuan.

MARINA – No ploris, no ploris... Va, que baixem aquí.

METRO – pi pi pi pi pi! *(so de tancament de portes)*

2. TMB

MARINA – Senyora, senyora! *(al nen)* Hem tingut sort, maco, ara et quedaràs amb aquesta senyora, que treballa al metro, vale? ella et trobarà la teva mare, ja ho veuràs, és que jo ara he d'anar a la Generalitat a ... a buscar la meva mare, també...

(a la treballadora del metro) Hola, perdoni, és que hi havia una dona al metro que demanava i m'ha donat aquest nen

TREBALLADORA DEL METRO – Com?

MARINA – No, que aquest nen no és meu. És que hi havia una senyora, d'aquestes que demana caritat i m'ha donat el nen i ha marxat.

TREBALLADORA DEL METRO – *(pausa. Se la mira de dalt a baix)* Com que ha marxat?

MARINA – Sí, sí, m'ha dit que tornaria, però me l'ha donat... Així, i...*(pausa breu, espera resposta)* jo no he sabut què fer, la veritat...

TREBALLADORA DEL METRO – Però vostè no la coneix?

MARINA – No

TREBALLADORA DEL METRO – Segur?

MARINA – No, no, no l'havia vist en ma vida

TREBALLADORA DEL METRO – Ahà. D'on ve vostè?

MARINA – De Badalona

TREBALLADORA DEL METRO – Ahà!

MARINA – Badalona centre. Pompeu Fabra

TREBALLADORA DEL METRO – Ah, d'acord.

MARINA – M'ha dit que li donés llet i que el banyés però clar...

TREBALLADORA DEL METRO – Que el banyés? vostè?

MARINA – Sí. Molt fort! Molt fort!

TREBALLADORA DEL METRO – És que es veu cada cosa...

MARINA – Ja, ja, ja m'ho imagino, m'he quedat glaçada, la veritat...

Jo ara he de marxar, tinc una cita urgent, li dono el nen i ja vostè...

TREBALLADORA DEL METRO – No, no, jo no puc...

MARINA – Com? Però vostè no és la responsable aquí?

TREBALLADORA DEL METRO – Sí, però estic de servei

MARINA – Precisament per això, si està de servei, se n'ha de fer càrrec?

TREBALLADORA DEL METRO – Perdoni senyora però la meva feina no és fer-me càrrec dels nens que abandonen al metro

MARINA – Però vostè treballa a Transports Metropolitans de Barcelona, no?

TREBALLADORA DEL METRO – Sí

MARINA – I és la responsable de l'estació, no?

TREBALLADORA DEL METRO – No, no exactament jo he de conduir el proper tren

MARINA – Hi ha algun altre responsable a l'estació en aquests moments?

TREBALLADORA DEL METRO – En aquests moments, no.

MARINA – Doncs ara mateix vostè és Transports Metropolitans de Barcelona i m'ha de donar una solució.

TREBALLADORA DEL METRO – No és la meva feina, ja li he dit.

MARINA – Què vol? que el deixi aquí, en un banc i me'n vagi?

TREBALLADORA DEL METRO – Faci el que vostè cregui convenient, jo li dic quina és la meva feina

MARINA – Té collons, la cosa, eh!

TREBALLADORA DEL METRO – Ha d'anar fins a plaça Catalunya que allà hi ha la comissaria i fer una denúncia

MARINA – Jo no puc, no tinc temps... Li estic demanant ajuda, hòstia!

TREBALLADORA DEL METRO – I jo li estic oferint la meva ajuda. Ja li he dit, ha d'anar fins a plaça Catalunya i posar una denúncia.

MARINA – O sigui que no se'n vol fer responsable?

TREBALLADORA DEL METRO – No és que no me'n vulgui fer responsable és que jo no he presenciats el fet, és vostè que ha de posar la denúncia i ja li he dit que estic de servei! (*marxant*)

MARINA – Merda! (*al nen*) no ploris va, no ploris, maco.... (*a la treballadora del metro*) Però necessita llet, la seva mare ha dit que ha de menjar!

TREBALLADORA DEL METRO – Just sortint del metro hi ha una farmàcia

MARINA – Com?

TREBALLADORA DEL METRO – Just sortint del metro hi ha una farmàcia, allà pot comprar llet pel nen.

MARINA – Joder! A vostè li posaré la denúncia, em sembla increïble!

3. LA FARMÀCIA

FARMACÈUTICA – Lladres, lladres! A la meua farmàcia no hi tornareu a posar els peus! (*a Marina*) Has vist aquestes?

MARINA – Què?

FARMACÈUTICA – Si les torno a veure rondant la farmàcia truco als mossos?

MARINA – Com?

FARMACÈUTICA – Em volien robar! Aquí, davant dels meus nassos!

MARINA – Ah, sí?

FARMACÈUTICA – Dues d'aquestes que es passegen pel barri fument les carteres als turistes!

MARINA – Ah, he vist...

FARMACÈUTICA – Aquestes, aquestes! Dins la faldilla, s'ho posen! Jo no sóc racista, eh! Però escolta , és que arriba un punt que també te n'atipes!

MARINA – Li han robat?

FARMACÈUTICA – Avui ha faltat poc. Però m'han robat un munt de vegades! Ara un pot de llet, ara un paquet de “pañals”, és un no parar! I truques als mossos i res, eh! Si n'agafen una, al cap de mitja hora ja torna a ser al carrer... no hi ha res a fer... Què vols, nena?

MARINA – Volia llet pel nen.

FARMACÈUTICA – Per aquesta preciositat? Ai, que és guapo! Ara t’ho trec de dins, reina, que mira, mira com m’han deixat l’estanteria, tota remenada! És que són...! Ja em diràs perquè els necessiten els “pañals”... si a les criatures ni les banyen...

MARINA – Dona!

FARMACÈUTICA – És que algunes no haurien de tenir fills...

MARINA – Però què diu!

FARMACÈUTICA – És que és una altra cultura... aquí no ho podem entendre. Quina fas servir?

MARINA – Com?

FARMACÈUTICA – La Puleva, no? Ara te la trec.

MARINA – I un biberó ... i un xumet, si-us-plau

FARMACÈUTICA – Ai quin nen més maco! Com et dius bufó? Com es diu?

MARINA – Què?

FARMACÈUTICA – Com es diu?

MARINA – Ah... no.... eh.... Dimitri!

FARMACÈUTICA – Dimitri? És d'aquí aquest nom? No l'havia sentit mai...

MARINA – Sí, sí, d'aquí, d'aquí...

FARMACÈUTICA – Ara t'ho trec, reina! *(se'n va a la rebotiga)*

MARINA – Gràcies... *(pausa)* Dimitri... no sabia què dir-li... què volies que li digués... Et dius Dimitri?

FARMACÈUTICA – *(des de la rebotiga)* Això és una confabulació, nena! És que venen en massa, ja t'ho dic, jo. I van agafant agalles, van agafant agalles ... i no respecten els valors d'aquest país. Perquè si hi ha dues dones immigrades, primer les atendran a elles que no pas a tu. Perquè elles criden i tu no crides! Elles van i diuen “¡Yo aquí no poder esperarme, yo pasar!” ¡Oh, tu pasar, tu pasar! ¡Yo también! Tantes històries! Però nosaltres, aquí, ens anem arronsant i anem dient, “es clar pobres! va, que passin... que a Caritas els hi donguin...” Allà els donen tot de menjar, roba... de tot! I fan bé, els hi han de donar, sí senyor, com Déu mana, d'acord! *(pausa)* Però en algun també li haurien de donar el bitllet per entornar-se'n a casa! *(Surt de la rebotiga)* Aquí ho tens nena! Són 21 €

MARINA – Puc pagar amb targeta?

FARMACÈUTICA – Sí, i tant. *(pausa)* El DNI no calia, reina, ja me'n refio. Ai! Marina Sala Busquets, fixa't, del club dels Busquets, com jo, potser encara serem parentes!

MARINA – No ho crec...

MÒBIL – *(xiulet de missatge al mòbil)* - TV3, Cat Radio i Fundació La Marató de Tv3 fan una acció excepcional. Posa't la Marató de la Pobresa al mòbil i fes el teu donatiu. Què ningú es quedi fora de joc!
Ema punt tv3 punt cat barra maratopobresa

MARINA – *(al mòbil)* Doncs molt bé...

FARMACÈUTICA – “Targeta defectuosa” diu. Ai, això de la tecnologia....

MARINA – Doncs, ara no porto suelto...

FARMACÈUTICA – No pateixis reina, ja m'ho pagaràs

MARINA – No, no, és que estic de pas. És igual, doncs... doncs no m'ho emporto...

FARMACÈUTICA – No dona, no! No em vindrà d'un pot de llet!
Emporta-t'ho que sinó no et callarà!

MARINA – Hi ha algun caixer per aquí a prop?

FARMACÈUTICA – Sí, aquí al costat hi ha el de l'Estrella, però ja m'ho pagaràs...

MARINA – No, no, ja li porto, és igual. Ara vaig i li porto (*pausa. Al nen*) Ho necessites, oi, Dimitri? no podem anar a buscar les nostres mares sense res a l'estomac, no?

4. LA CAIXA

MARINA – Hola, és que no sé què passa que m'acaben de denegar la targeta.

TREBALLADORA DE LA CAIXA – ¡Ai, que niño tan guapo!

MARINA – No funciona... i segur que hi ha saldo encara, eh. El caixer tampoc me l'ha acceptat. Em pots donar 40 €?

TREBALLADORA DE LA CAIXA – (*riu nerviosa*)

MARINA – Vols el DNI? (*pausa, espera resposta*) És que tinc una mica de pressa, he d'anar a una cita important a la Generalitat i...

TREBALLADORA DE LA CAIXA – (*tímidament*) En español, por favor, hábleme en español, no la entiendo

MARINA – No m'ho puc creure

TREBALLADORA DE LA CAIXA – ¿Perdón?

MARINA – No os hacen un examen de catalán antes de entrar a trabajar a La Caixa?

TREBALLADORA DE LA CAIXA – *(com demanant perdó)*

Bueno... de momento, no...

MARINA – Perdona, però és que això de “en español” sona fatal!

TREBALLADORA DE LA CAIXA – *(sincerament)* Lo siento, señora. *(no està segura d’haver-ho entès)* Quiere 40€ ¿no?

MARINA – Sí *(pausa)* lo ves como sí me has entendido, es que no es tan difícil mujer...

TREBALLADORA DE LA CAIXA – Ya... Sí... tiene razón, debería aprenderlo, no es tan difícil, ¿no? Un momento, ahora vuelvo. *(se’n va)*

MARINA – *(al nen)* Dimitri, una senyora de l’oficina de “La Caixa” del Passeig de Sant Joan, t’hauria d’entendre quan li dius “Vull treure 40 €” que no li estic dient “Sol, i de dol, i amb vetusta gonella, em veig sovint per fosques solituds. En prats ignots i munts de licorella i gorgs pregons que m’aturen, astuts”

TREBALLADORA DE LA CAIXA – *(ha tornat)* Ya está, le pediré una nueva tarjeta.

MARINA – Perdona, eh, que no hables catalán, vale, pero... que no lo entiendas... trabajando de cara al público...

TREBALLADORA DE LA CAIXA – *(sense rancor)* Ay, no me diga eso que hace tres días que he llegado, y yo no quería venir, ya me gustaría hablarlo...

MARINA – *(pausa)* ¿Tres días?

TREBALLADORA DE LA CAIXA – Sí

MARINA – ¿Pero tres días de verdad o es un decir?

TREBALLADORA DE LA CAIXA – No, no, tres días, bueno... dos, ante ayer, llegué

MARINA – Ah...

TREBALLADORA DE LA CAIXA – Yo no quería venir pero me han trasladado. ¡No tengo nada contra los catalanes, eh! ¿Entonces 40€, no?

MARINA – Sí *(pausa)* ¿en serio?

TREBALLADORA DE LA CAIXA – Sí, sí, era esto o a la calle

MARINA – ¡Vaya!

MÒBIL – (*xiulet de mòbil*) - Ei súper! Diverteix-te estalviant amb la súper guardiola. La podràs aconseguir amb la Llibreta estrella súper3 en qualsevol oficina de “La Caixa”. Suma monedes!

MARINA – Suma monedes?

TREBALLADORA DE LA CAIXA – ¿Cómo?

MARINA – No, no, nada, nada.

TREBALLADORA DE LA CAIXA – Un momento, eh... Ahora le busco la cuenta...

MARINA – Sí, sí, tranquila, ya me espero... (*pausa*) perdona y... ¿de dónde eres?

TREBALLADORA DE LA CAIXA – Soy de la provincia de Cádiz pero llevaba más de veinte años en una oficina de Sevilla

MARINA – ¿Una oficina de La Caixa?

TREBALLADORA DE LA CAIXA – No, de otra Caja que ha absorbido La Caixa. Mi marido trabaja en Sevilla, mis hijos están en el paro. Tengo un nieto precioso, cómo su niño... ¡Ay, qué bonito es!... y qué simpático... Y yo he tenido que venir, es que no me falta mucho para jubilarme y... ya ve... no tenía alternativa

MARINA – ¡Joder!!! No me extraña, estos de “La Caixa” son unos cabrones, de echo yo no soy de La Caixa, eh!

TREBALLADORA DE LA CAIXA – Ah ¿no?

MARINA – No, no, que va... yo soy de Triodos, me cambié porqué los de La Caixa son unos cabrones. Bueno, todas las Cajas, eh...

TREBALLADORA DE LA CAIXA – Están echando a un montón de gente...

MARINA – Mantengo esta cuenta en La Caixa por si acaso pero Triodos es una banca ética y hay que actuar y ser un poco conscientes, no?

TREBALLADORA DE LA CAIXA – Estos traslados son despidos encubiertos...

MARINA – Bueno... perdona si te he ofendido, eh! Yo no quería...

TREBALLADORA DE LA CAIXA – No, no me ha ofendido... Yo no tengo nada en contra de los catalanes, eh!

MARINA – No, no, ya... ni yo contra los andaluces, eh... pero... te encontrarás a mucha gente que no le guste ...

TREBALLADORA DE LA CAIXA – Sí, ya, ya... gracias. Le mandaran una tarjeta nueva a su oficina en un par de días

MARINA – Muchas gracias. Adéu!

TREBALLADORA DE LA CAIXA – ¡Ay, espere, espere! (*treu un aneguet amb el logo de La Caixa i li dona al nen*) Toma un patito, guapo, para jugar... (*a Marina*) Nos acaban de llegar, se tienen que pedir con los puntos estrella pero ya he visto que tienes bastantes... Coge, coge, para el niño...

MARINA – Ah gracias! (*al nen*) Mira, Dimitri, ja tens una joguina per la banyera... (*a la treballadora de La Caixa*) Gracias. I si quieres aprender catalán cuenta conmigo, eh!

TREBALLADORA DE LA CAIXA – Adéu! Y que vaya bien en la Yeneralitá!

MARINA – (*a Dimitri*) “Si quieres aprender catalán...” Però què collons li explico jo a aquesta dona de la banca ètica i que “hay que ser un poco conscientes” i que “si quieres aprender catalán cuenta conmigo”. Dimitri, li hauria d’haver dit “Si quieres poner una bomba a “La Caixa, la nostra. Parlem? cuenta conmigo!”

5. LA GENERALITAT

ANTÒNIA PUIG – Hola Marina. Passa, passa, endavant. T'hem trucat perquè hem arribat al final de les investigacions sobre el teu origen i et volíem comunicar el que hem trobat

MARINA – Sí...

ANTÒNIA PUIG – Ai! No sabia que tenies un nen! Mira que guapo!
Hola maco! Que simpàtic! Seu, seu, Marina

MARINA – Cal que sigui?

ANTÒNIA PUIG – Sí, millor que seguis. T'explico una mica com ha anat tot, d'acord? Mira, seguint el fil de la teva partida de naixement, on diu que vas néixer a Girona, hem anat a buscar als arxius de l'hospital de referència a Girona als anys 70. Hem investigat al voltant del dia del teu naixement i hem trobat un nom, el de la teva mare.

MARINA – Ai, déu meu...

ANTÒNIA PUIG – El nom de la teva mare és Maria Pujol
Matamoros

MARINA – Ostres... del club

ANTÒNIA PUIG – Com?

MARINA – No res, res

ANTÒNIA PUIG – Vols una mica d'aigua?

MARINA – Sí, si-us-plau

ANTÒNIA PUIG – Té, beu, tranquil.la

MARINA – Gràcies

ANTÒNIA PUIG – Però aquest nom, per si sol, no ens diu res. A partir d'aquí hem de passar a l'acció i ens hem de posar a buscar, on és i com localitzar-la

MARINA – Sí, es clar...

ANTÒNIA PUIG – Fem tota una sèrie d'investigacions que ens porten a saber que la família de la teva mare s'ubicava al poble de Puigreig, però a hores d'ara no en trobem cap familiar viu

MARINA – Puigreig...

ANTÒNIA PUIG – Creuant informació amb diferents bases de dades de municipis catalans arribem a trobar un empadronament a Barcelona de l'any 2001 a nom de la teva mare, que al cens del 2004 es dona de baixa, i a partir d'aquí es perd la pista

MARINA – I ja està?

ANTÒNIA PUIG – No, Marina, t’hem de donar una mala notícia i és que justament ahir vam rebre una trucada de l’ajuntament de Barcelona que ens diuen que han trobat la teva mare

MARINA – Sí?

ANTÒNIA PUIG – Ahir la van trobar morta a la casa on, sembla ser que, havia viscut els últims anys. Tenia 72 anys.

MARINA – Hòstia!

ANTÒNIA PUIG – Vivia en un pis de l’Eixample sola i no han trobat cap familiar proper, sembla ser que portava uns dies morta, ningú l’havia trobat a faltar.

MARINA – Ssst, no ploris Dimitri, sssst, no ploris, no ploris.... Vols el xumet?

ANTÒNIA PUIG – Gràcies a l’ordre de recerca que tenien del nostre departament ha donat la casualitat que han pogut contactar amb tu. Normalment en aquests casos no se sol trobar família i les autoritats se n’han de fer càrrec.

MARINA – De veritat? La meva mare acaba de morir?

ANTÒNIA PUIG – Sí, Marina... Entenc que aquesta notícia és dura. No... no l’hem pogut trobar abans ... no hi havia cap dada

d'empadronament. Però no et sentis culpable, probablement viva no l'hauríem trobat mai. Vols una mica més d'aigua?

MARINA – eh... sí, sí. Gràcies

ANTÒNIA PUIG – Sabem que això és un xoc, i que segur que no és la notícia que esperaves. El procés de donar en adopció sempre porta implícit algun tipus de dificultat així que hi ha una alt percentatge de decepcions en el moment de descobrir l'origen.

MARINA – ja, sí, sí, es clar...

ANTÒNIA PUIG – El que sí que et podem dir és que, si tu vols, només si tu vols i sense cap mena de responsabilitat, et pots fer càrrec de l'enterrament de la teva mare.

MARINA – Jo?

ANTÒNIA PUIG – Sí, és la primera vegada que ens passa una cosa així, però crec que et podria servir d'alguna manera per establir el lligam que buscaves amb la teva mare biològica, tens l'oportunitat de donar-li el teu comiat.

6. LA FUNERÀRIA

TREBALLADORA FUNERÀRIA – I quan medeix?

MARINA – Quan medeix?

TREBALLADORA FUNERÀRIA – Quan medeix? *(fa un gest amb la mà per indica alçada)*

MARINA – Media, vol dir

TREBALLADORA FUNERÀRIA – Bueno... *(fa un gest amb les mans per indicar amplada)* medeix

MARINA – Ah, no ho sé... suposo que com jo...

TREBALLADORA FUNERÀRIA – Així, estàndard, oi?

MARINA – Suposo...

TREBALLADORA FUNERÀRIA – Sí, sí és una dona normal, acostuma a ser mida estàndard

MARINA – Sí, suposo que era una dona normal...

TREBALLADORA FUNERÀRIA – Molt bé! Doncs tenim fèretres mol bonics per a l'ocasió. En quin pressupost pensava?

MARINA – Pressupost?

TREBALLADORA FUNERÀRIA – Sí, en quin havia pensat?

MARINA – No, no havia pensat mai en cap pressupost...

TREBALLADORA FUNERÀRIA – Normal... però es clar quan una es va fent gran ja hi ha de començar a pensar, oi? ...

MARINA – Eeeeh... normal, sí...

TREBALLADORA FUNERÀRIA – Molt rebé! Aleshores li passaré el formulari que ha d'omplir i si mentrestant es vol anar mirant el catàleg, jo la puc assessorar, aquí estem per fer-li costat en tot moment

MARINA – Gràcies

TREBALLADORA FUNERÀRIA – A veure... (*mirant el catàleg*) sí. Les de mida estàndard són a partir d'aquí, pàgina 13. Però si li agrada el color d'alguna altra, amb un petit suplement se li pot fer a mida, no es preocupi.

MARINA – (*Mirant el catàleg*) Aquest és el preu?

TREBALLADORA FUNERÀRIA – Sí, això és el preu i això el suplement.

MARINA – És molt car

TREBALLADORA FUNERÀRIA – Sí? ho troba car? Això seria un pressupost mitjà. Ara, si ho vol més econòmic, cap problema, tenim aquesta línia que seria la bàsica, sense res, gama bàsica. Però es

clar, sense res ja no és tan habitual... Jo en aquest cas, al ser una persona propera li recomanaria més aviat la gama mitja. És el que sempre s'ha fet.

MARINA – És que no ho puc pagar

TREBALLADORA FUNERÀRIA – No s'amoïni perquè tenim tota mena de facilitats de pagament. Som la primera empresa funerària d'Espanya amb targeta de fidelització. Som model i pauta per a la resta del món

MARINA – Targeta de fidelització?

TREBALLADORA FUNERÀRIA – Sí, en diem Targeta Confiança i tindria importants descomptes en diversos productes i serveis.

MARINA – Ahà...

TREBALLADORA FUNERÀRIA – Serveis funeraris complets, esqueles d'aniversari, "Crònica d'una vida", manteniment de tombes i làpides, floristeria en tanatori, venda online....

MARINA – Ja... jo... jo no havia pensat en res de tot això...

TREBALLADORA FUNERÀRIA – Es clar, és normal...

MARINA – Sí, suposo que és normal...

TREBALLADORA FUNERÀRIA – La Targeta Confiança, a més, no té data de caducitat i és transferible a tot l'entorn del client, vostè i la seva família passarien a formar part del nostre club, per dir-ho d'alguna manera .

MARINA – Ja...

TREBALLADORA FUNERÀRIA – Aquest nen tan guapo i simpàtic ja tindria la mort assegurada.

MARINA – Com?

TREBALLADORA FUNERÀRIA – Vull dir que ja podria viure en pau, pertànyer al grup Mémora és una tranquil·litat per a tota la família.

MARINA – No, no, és que jo no vull ...

TREBALLADORA FUNERÀRIA – Pensant en el futur del seu fill, ha de saber que la nostra gama de serveis s'ajusta constantment a les noves demandes de la societat, cerimònies civils, ecofunerals, vestits ecològics, urnes biodegradables, música en directe en el moment del sepeli, càtering en sala, diamants obtinguts a partir de cabell, conservació i custòdia de l'ADN...

MARINA – Ja, però no m'interessa.

TREBALLADORA FUNERÀRIA – D'acord, centrem-nos doncs en el funeral de la seva mare. El normal en el cas d'una persona estimada és el que s'ha fet sempre, el que fa tothom...

MARINA – Sí, suposo que sí... el que fa tothom...

MÒBIL – *(xiulet de mòbil)*

MARINA – *(no agafa el mòbil)*

TREBALLADORA FUNERÀRIA – Li sona el mòbil

MARINA – Ja, ja, és igual...

TREBALLADORA FUNERÀRIA – Si vol se'n pot emportar el catàleg a casa, ho consulta amb la família, s'ho rumia i ens truca més tard per fer la comanda.

MARINA – La comanda?

TREBALLADORA FUNERÀRIA – Sí, ens pot fer la comanda per telèfon o per internet

MARINA – ... doncs sí, potser millor...

TREBALLADORA FUNERÀRIA – Mentrestant ja posem en marxa tota la maquinaria per deixar-ho a punt. Aquí té la meva targeta, truqui'm quan s'ho hagi rumiat

MARINA – *(al nen)* Anem cap a casa Dimitri?

7. EL CERCLE ES TANCA

MARINA – *(al nen)* Mira, això és casa meva, què et sembla? La banyera? Sí, aquí la tens, la banyera. Bueno, Dimitri, hem de rumiar què fem amb la comanda, esquela? violins?... Crònica d'una vida ja és més complicat... Es veu que el normal, el que està bé per a una persona propera és la gama mitja, ni alta ni baixa, mitja. I la targeta confiança, es clar! Què fem? Mira, et vaig preparant la banyera que ta mare ha dit que et banyés i després ho acabem de rumiar, d'acord?

MÒBIL - *(xiulet de missatge al mòbil)* Racc. I si se't punxa una roda? I si no surt aigua calenta? I si et perden la maleta de les teves vacances? Racc, viu tranquil! Amb tu als moments clau! Què esperes per fer-te'n soci?

MARINA – Què esperes, diu, Dimitri, què esperes? Jo no ho sé... què esperes tu, Dimitri? Amb tu als moments clau! diu. Amb tu o amb mi, Dimitri? Viu tranquil, diu. Viu tranquil si ets del club, es clar. Perquè és així com en diuen, El club! El Reial Automòbil Club! De

Catalunya, eh, no et pots deixar el de Catalunya, Dimitri! que juntament amb el Club és el més important!

Va, que ara està calenteta l'aigua, cap dins! Ai, que bé, eh! que t'agrada l'aigua Dimitri? t'agrada?

Sí, sí, el Club... Què fariem els bons catalans... els catalans amb estil propi, model i pauta per a la resta de mortals, els catalans solidaris que per Nadal - el porc amb sal- participem a la maratón de tv3 la teva. - Bueno... la teva no, la meva... - Què fariem nosaltres, pobres de nosaltres sense el Club? El gran Club. El súper Club. El Club Súper tres. El Tr3sC, més que un club, el club de cultura per a catalans cultes! Els normals. Els de l'esperit arrelat. Els dels colors que estimem per sobre de totes les coses. Els de la identitat que ens caracteritza. Els de la cervesa que es beu on millor es viu. Els del Club, vaja. Tan se val d'on venim, si del sud o del Nord però tenim un nom que el sap tothom, Barça! Barça! Baaaaarça! Més que un putu Club! Ai no, Dimitri, això els nens ben educats no ho diuen, eh. Tu no ho diguis això que tu ets una preciositat, ets un sol, ets una estrella! Com rius, eh! vols l'aneguet de La Caixa Dimitri? Ara te'l poso que és teu, Dimitri, te l'han regalat a tu amb els punts estrella. "Tu ets l'estrella, l'ànima de La Caixa!" - Bueno, tu no...- La Caixa, saps? La nostra Caixa, la de l'Obra Social. La de casa, la

nostra, la del club, la del cercle, la del nostre cercle, el Cercle dels millors, el Cercle d'economia, el Cercle financer, el Cercle català de negocis, el Cercle Cultural, el Cercle d'accionistes, el Cercle del liceu, el Círculo, en castellà.... el Círculo de lectores, el Círculo eqüestre - de Catalunya, però Círculo- el Círcol catòlic, Círcol que ve de cercle, que ve de Círculo, que ve de Kuklos, del grec, el nostre Kuklos, el nostre cercle - Bueno, el teu no...- el nostre, el clan, el Kuklos, el clan! El kuklos clan! El Kuk klux...

(pausa)

MÒBIL – *(xiulet de missatge al mòbil)* És bo que algunes coses no canviïn mai. Ahir, avui i sempre. Els nostres valors no canvien. Amb tu als moments clau! La millor assistència de la teva vida! Molt més per tu del que t'imagines. Gràcies Club

MARINA – Truquen a la porta, qui deu ser?

ROMANESA – Hola senhora, hi vuelto, ya li dicho que volvería,
(agafa el nen) vamos Dimitri, gracias senhora, Diós le bendiga!

MARINA – Adéu, Dimitri *(agafa el telèfon i truca el número de la targeta de la funerària)* Hola sóc la Marina Sala Busquets, trucava per fer la comanda, sí. Doncs sí, finalment m'ho he rumiat i agafaré la gamma mitja, sí, i la targeta confiança, sí, com tothom.